

Kustos Júlia

Könnyed séta (Alanyiság III.)

Amikor sétára indulok, az már áthatolhatatlan depresszióm jele. Olyankor tajtékos vagyok és Sylvia Plath-i értelemben bolond. Ha az élet egy promenád a parkban, akkor az alvás: ücsörgés padokon.

Azt mondják, mind ilyen az elvont, az elvarázsolt, a művészlélek. Azt ígérik, tereket neveznek el rólunk, mert rájöttek, mennyi fontos dolgot jövendöltünk meg, mennyi dologból kellett kimaradnunk, és különben is, annyi az utca, hogy a híresebb városok, szebb növények és állatok elfogytak, és különféle (személyes) okokból kifolyólag senki sem akar a Bánat, az Árvíz, a Rák vagy épp a Nostalgia Mérgező útján lakni.

Azt mondja a sok csendőr (főnökök), ápoló (anyák), orvos és kabala (barátok: jók és rosszak egyaránt), hogy néha persze belefér egy-egy séta, de bölcsebb lenne sötétedés előtt hazaérni. Hogy néha elkerülhetetlen szomorkodni vagy épp, hogy a tévképzetig révedezni, de az élet „szerintük”

– javítás: az élet, „mint tudjuk”
– javítás: az élet, mint ahogy azt „mindenki tudni véli”
nevetés nélkül mit sem ér.
És csak az nevethet a végén,
ki az elején magát neveti ki.

A kerítés túlfelén áll a család,
állnak a pártatlan bírák és
sok fontos könyv szerzője,
méltóságok tucatja, és mind
azt kérdi síró hangon:
miért nem nevezsz velem?

Hát, én nevetnék, ha nem
rajtam csattanna csattanója,
ha nem lenne egytől egyig
értelmetlen, vagy ha lennék
valaki alanyi értelemben.

(Főleg ez utóbbi esetben nevetnék.)

DERKOVITS GYULA: Elesett bajtárs – 1914

Ó, mennyire...

T. Zs.

Életünk vakító üvegház. Játék.
Legszívesebben a körúti póznákhoz
láncolnám magam. *Van remény,*
kiáltanám idegen arcokba:
és a következő sarkon áll.

Lennék bolond, ha azon múlna,
hogy valaki az életében némi értelmet
talál. A rám hívott mentősök
szelíden kérdeznék nevem.
Önszántamból dugnám szíjak alá karom.
A biztonság kedvéért, mondanák olyan
óvatosan, ahogy csak örültekkel,
haldoklókkal, állatokkal beszél
a civilizált ember.

(A túlvilág közelségét, állítólag,
a homlokon detektálni először.
Vagy az ellágyult orrcimpákon?
Nem tudom.)

Elmondanám saját anamnézisom türelmesen,
míg a nyugtató el nem bénítja a nyelvcsapot.
Mire megtalálják a vészhelyzet esetére
beállított hívószámokat, azt se tudnám,
hol vagyok, de tudnám, hogy bízhatok
bennük – és hogy félnem nem kell, ha
megmentőim homloka ráncba szalad.

Piros a lámpa a Jászain a híd előtt.
Szót kérek, hogy tiltakozzak:

Ne szirénázzanak! Ne szirénázzatok!
Vasárnapi nyugalommal tárcsázzák
számodat. Felveszed, utolsó gondolat,
mielőtt elveszek, hogy majd téged látlak,
mikor újra magamnál vagyok.

Esettanulmányom neve: boldogság.
Vagy pátoszosan: ó, mennyire szeretem.

A játék sora

Több beállítás változik. Régóta mondják szüleink,
hogyan élvezzük, amíg lehet, hogy a kevesebb több,
és hogy nem annyira jó – bizonyos értelemben
viszont sokkalta jobb –, mint amilyennek kívülről tűnik.

Aztán észre sem vesszük, és jön egy új szint.
Eleinte imponál, azt hisszük, valakinél legalább
jobbak vagyunk – egészen amíg a bal felső
sarokra nem téved a szem.

És az életek száma 1-re
csökken. Az IT-t tárcsázzuk,
hívásunk fontos, azt mondják,

érdemes lenne az eszközt újraindítani. Dacára annak,
hogy évek óta keressük, nem találjuk a géptesten, hol
a rejtett reset. És avatárunk szemébe hogyan néznénk
épp itt, épp most, hogy annyi éve küzd ellenünkben

értünk?

És nem tudni, hová tűntek a többiek. És azon
kapjuk magunk, hogy meghatódunk a semmin,

és azon kívül, hogy arany csillagaink félszünkben
gyűjtjük és szorongásunkban szórjuk el,

azon kívül, hogy ránkéjül az éj, és ránköszönt a nap,
nincs sok közünk ahhoz, hogy élünk. Ekkorra néhányan
már évek óta aggódnak értünk. Kérdéseik nem merik
feltenni sem. Segítségük láthatatlan, megkésett, disszonáns.

Petárda január másodikán áthajtva egy kerítésen.

DERKOVITS GYULA: Rakódómunkások a Dunán – 1927

